

RÉUNION 85

ČESKÝCH RYTÍŘŮ ŘÁDU SV. LAZARA JERUSALEMSKÉHO

Ročník VIII.

Číslo 3.

Květen 1985.

ZPRÁVA Z KOMISE PRO REUNIFIKACI ŘÁDU:

Spolubratr Dr. F. Menčík z Menštejna, GCLJ, kancléř Velkopřevorství českého, nás informoval o setkání komise pro reunifikaci Řádu sv. Lazara, které se konalo dne 18. února t.r. v Paříži. Schůzi předsedal Jeho Svatost Maxim V. Hakim.

Jednání bylo zahájeno otázkou legální a konstituční posice komise, byly přezkoumány dokumenty dohod z Washingtonu a Vídně a bylo konstatováno, že komise je oprávněna učinit rozhodnutí. V dalším jednání bylo zjištěno a ověřeno disciplinární právo komise, jehož bude dle potřeby použito.

Komise rozhodla, že je ke sjednocení nutno připravit centrální seznam všech členů Řádu a byli určeni členi komise, kteří seznam připraví. Při této příležitosti bude přezkoumáno členství a hlasovací právo v příští kapitule. Současně bylo oznámeno, že bude-li možno, bude generální kapitula uspořádána v září 1986 v Oxfordu.

Příští schůze komise bude v Londýně, dne 22. listopadu 1985.

Setkání Řádu ve Švýcarsku.

Jak jsme v minulém čísle Réunionu oznámili, konalo se ve dnech 4. a 5. května ve Švýcarsku setkání "Conveniat 1985". Náplní pracovní schůze byla hlavně organizace pomocí hospitalu Sv. Lazara v Mbata-Mbenge. Schůze se zúčastnila abatyše Řádu Kongregace služebnic svaté P. Marie a abé Khonde.

Byla dohodnuta spolupráce ČVP se švýcarským při zásobování hospitalu medikamenty, dohovořen transport techn. zařízení a medikamentů, který bude proveden wörstadtskou skupinou LHD třemi nákladními vozy koncem roku 1985.

Poté se konala schůze členů za přítomnosti zástupců obou řádových větví. Program vyvrcholil společnou sv. mší v jednom z nejstarších míst Řádu, v klášterním kostele Sv. Lazara v Seedorfu. Abatyše kláštera je nositelkou velkého kříže.

Mši svatou sloužili P. Šmídl a P. Khonde.

MUDr. O. Hřebík, KCLJ

Slavnostní investitury.

Německé Velkopřevorství Řádu Sv. Lazara pořádalo 11. května t.r. ve starobylém kostele zámku Johannisberg slavnostní investitury, které prováděl Velkopřevor Paul Alfons kníže Metternich-Winneburg.

Investitur se zúčastnili také zástupci ČVP, za jejichž přítomnosti byli přijati do Řádu také naši noví členové, manželé Eva a Jan Mainzerovi.

O slavnostní rámeček se zasloužil Komorní orchestr z Hofheimu a Laudate-Chor, pod vedením Helmuta Tryba.

Po investiturách se konala v zámku slavnostní společná večeře. Hostiteli, Velkopřevoru knížeti Metternichovi, poděkoval za přítomné Jeho Jasnost kníže z Lipé.

Řeč na téma "Rytíři Sv. Lazara mezi tradicí a pokrokem" přednesl kancléř Dr. Helmut Seul.

J. M.

VÝROČÍ KAPITULACE NĚMECKÝCH VOJSK V PRAZE:

Česká národní rada oznamuje: Protokol o provedení formy kapitulace německých branných sil, sepsaný dne 8. května 1945 v 16 hodin za přítomnosti osob na protokolu podepsaných, zní takto:

1) Plnomocník velitele německých branných sil podepisuje ujednání o způsobu stažení všech německých branných sil inkluze le - tectva všech velitelství, svazů zbraní SS, policie a všech státně vojensky organizovaných jednotek v oblasti Prahy a okolí. Počátek odchodu jednotek dne 8. května 1945 v 18 hodin.

2) Ujednání toto neovlivňuje podmínky, které byly dány těmto jednotkám od velitelství spojeneckých (amerických, anglických a sovětských) bojových sil.

3) Německé ženy a děti, pokud neodejdou s jednotkami, z Prahy se stahujícími, stojí pod ochranou Mezinárodního červeného kříže, který o ně pečuje a zařídí jejich odtransportování.

4) Všichni váleční zajatci spo - jeneckých národů a všechny internované osoby budou ihned propuštěny a dány k dispozici českým policejním úřadům.

5) Odevzdání zbraní se provede takto: všechny těžké zbraně budou odevzdány po opuštění Prahy na okraji města a převzaty od československé národní armády. Letadla zůstanou na obou letištích v Ruzyni a ve Kbělicích.

6) Odevzdání všech ostatních zbraní bude provedeno před dosažením americké demarkační čáry československé armády. Veškeré zbraně budou s municí a nic nebude úmyslně poškozeno.

7) K odbavení zákopnicko-technických záležitostí (nálože v mostech, podmínování ulic, budov) určí zmocněný generál zvláštní předávací oddíly pod vedením důstojníka (major Zehres).

8) Jednotky jsou oprávněny vzít ze skladišť nutná množství potravin. Zbytek bude v pořádku odevzdán orgánům čs. národní armády.

9) České obyvatelstvo nebude činit obtíží odcházejícím německým jednotkám.

Skončeno a podepsáno.

Dr. Albert Pražák, v. r., Josef Smrkovský, v. r.,
Dr. Jos. Kotrlý, v. r., kpt. Jaromír Nechanský, v. r.,
gen. Karel Kutlvašr, v. r., pplk. gen. št. Fr. Bürger, v. r.,
pplk. gen. št. Jaroslav Kadaňka, v. r.

General der Infanterie
Rud. Toussaint, v. r.

Dodatek k protokolu ze dne 8. května 1945.

Generál Toussaint prohlašuje, že svými silami potlačí případná hnízda odporu německých jednotek, která neuposlechnou jeho rozkazu.
Skončeno a podepsáno.

Toussaint, v. r.

Generál Toussaint kapituloval 8. května v 16,00 hodin !

První sovětský tank dojel do Prahy 9. května 1945 ráno...

oo

Výňatek z knihy "LES CHEVALLIERS ET HOSPITALIERS DE SAINT LAZARE DE JERUSALEM DE 1789-1930".
Autor Guy de Saisseval. Přeloženo Dr. Radslavem hrabětem Kinským GCLJ (pokračování).

RYTÍŘI SVATÉHO LAZARA POD TRIKOLÓROU:

Jiná vynikající kariéra je spojena se jménem Cyruse z Timbrune, hraběte z Valence, prvního štolby vévody z Orléansu. Stal se velitelem pluku Chartreských dragounů a setrval v revoluční armádě. Generál r. 1792, bojoval s Lucknerem a Kellermannem proti spojeneckým armádám, byl u Valmy a zúčastnil se s mladým vévodou z Chartresu tažení r. 1793, kde se stal hrdinou bitvy u Neerwindenu. V dubnu r. 1793 v důsledku úpadku francouzských vnitřních hospodářských poměrů, spojil se s Dumouriezem v marné snaze omezit revoluční přehmaty a s mladým vévodou z Orléansu byl donucen po ztroskotání těchto pokusů odejít do vyhnanství. Po pobytu v Anglii a ve Švýcarsku se vrátil do Francie r. 1800. Za císařství se stal senátorem a sloužil opět v armádě. Bojoval v Německu a v Rusku. Stal se císařským hrabětem r. 1808 a v erbu, který mu byl při této příležitosti udělen, nalézáme kříž Řádu sv. Lazara. Během Restaurace byl členem horní sněmovny a zemřel r. 1822.

Jiní rytíři sv. Lazara měli za revoluce a císařství vynikající kariéry jak politické tak i administrativní. Mezi ně patří bezesporně Louis Philippe hrabě ze Séguru. Bojoval s Lafayettem v Americe a za revoluce je brigádním generálem. Roku 1797 je vyslán jako francouzský velvyslanec do Pruska. Zatčen r. 1792, ale brzy propuštěn, stává se poslancem Isèreského kraje v zákonodárném shromáždění, členem státní rady a Francouzské akademie r. 1803. Za císařství se stává nejvyšším ceremoniářem císařského paláce. Byl jmenován císařským hrabětem, později senátorem a nositelem velkokříže Čestné legie. Za Restaurace byl členem panské sněmovny a zemřel r. 1830.

Hrabě Mathieu z Montmorency-Lavalu se stal rytířem sv. Lazara r. 1779. Stal se brigádním generálem r. 1788 a za císařství byl jmenován prefektem a guvernérem v Campiègne, zemřel roku 1809.

Louis z Tryon-Montalembertu, bývalý královský důstojník, se za císařství stává r. 1809 poslancem oblasti Vienneské, kvestorem zákonodárného shromáždění a císařským hrabětem r. 1810 a nakonec komořím Napoleona I.

Dalším zajímavým osudem byl onen hraběte Vienota z Vaublancu. Byl poslancem Seiny a Marny r. 1791, odsouzen k smrti r. 1794. Emigroval, ale vrací se později do Francie. Stává se poslancem Rady pěti set r. 1796, byl však vypovězen a deportován až do r. 1799 pro své monarchistické smýšlení. Stává se však členem zákonodárného shromáždění r. 1800 a kvestorem roku 1804 jakož i státním radou, prefektem moselským r. 1804-1814 a nakonec je jmenován císařským baronem. Dopomáhal však Ludvíkovi XVIII k trůnu, za což byl odměněn funkcí ministra vnitra r. 1815.

Za císařství však nalézáme ve službách státních ještě jiné rytíře Řádu sv. Lazara:

Charles Joseph Robin z Chateaufortu, hrabě z Cculange, byl poslancem Marny v zákonodárném shromáždění.

Pierre z Villebois-Mareuil byl generálním radou a císařským baronem. Za Restaurace Ludvíka XVIII. všichni kdož přežili službu pod trikolorou a císařstvím se hbitě připojili ke králi, který byl jejich dřívějším velmistrem sv. Lazara, a pod královým vedením se snažili smířiti Francouze různých tendencí v zájmu země.

Z těchto nespočetných příkladů je jasné, že v uvedených těžkých chvílích francouzských dějin, kdy každý sloužil tam, kde se cítil volán povinností, rytíři Řádu sv. Lazara tak činili počestně a věrní vlastním ideálům. Všichni uskutečňovali smysl veřejné služby, který je základem rytířství, jež na sebe přijali.

Je konečně jasné, že toto rytířství nezmizelo revolucí, o čemž jednoznačně svědčí samotná existence těchto pohnutých osudů.

O GRAFICE ZDIRADA J.K.ČECHA .

Prohlížíme-li grafiku českého umělce Zdirada J.K.Čecha, připomínají nám její linie kresbu raně gotickou. Ztvárnění tématu řeší grafik schematem kresby autora bible Velislavovy. Není poprvé, kdy současný umělec používá výtvarné zkratky tohoto dávného století, která někomu může připadnout poněkud primitivní. Zde nejde o neschopnost umělce k dynamické kresbě, ale o výtvarný záměr.

Stejnou koncepci můžeme pozorovat v díle bratří Florianů, Břetislava Štorma a jiných. K vyjádření v gotické přísnosti a jednoduchosti vede autora především myšlenková náplň doby. Jde o prosté a vroucí vyznání víry, které se v pozdějších dobách ztratilo v módním balastu.

Umělce, kteří se ve vlasti zabývají církevní tematikou, je možno spočítat na prstech jedné ruky. Proto je nám také výsledek této ojedinelé práce tím dražší.

O tom, že ZJKČ je ve svých heraldických kresbách jedním z nejlepších v Evropě, se už dnes nedá pochybovat. V naší zemi patří ke spíčkám, jak ostatně přiznává i recenzní komentář k jedné publikaci s těmito slovy: "Kromě kreseb ZJKČ tam nebylo nic pozoruhodného."

Pan Z.J.K.Čech chce nabídnout své práce členům našeho Řádu. Všichni, kteří dostávají novoročenky ČVP, jeho práci dávno znají a dovedou posoudit její kvality.

Ukázka z jeho prací je k článku připojena. Rytina štočku v lino s jedním autorským otiskem stojí 50,- až 100,-DM. Další tisk je možno zařadit dle předem dohodnutých podmínek.

Zájemci se mohou na p.Čecha obrátit prostřednictvím spolubratra Jiřího Pořízky z Jestřebí, Rödhakevägen 81 27400 Skurup, Schweden.

J.Pořízka z Jestřebí.

ČEŠTÍ RYTÍŘI ŘÁDU SV.LAZARA V ROZHLASU.

Tato nahrávka ze dne 2.března t.r.z frankfurtské radnice u příležitosti 1100 výročí smrti sv.Metoděje byla vysílána na krátkých vlnách 20m a 25m v 19,30 hod. ve čtvrtek 14.března v českém vysílání.Otázky spolubratru Ing.Josefu Kočímu,KCLJ ,klade spolupracovník rozhlasu, pan Jan von Wetzky. Je to snad poprvé v dějinách ČVP ,kdy se v rozhlasu uskutečnila v češtině rozhlasová reportáž o našem Řádu a Velkopřevorství Českém.

Hlasatel: A teď se podíváme do Schwalbachu u Frankfurtu,kde žije jeden z českých rytířů Řádu sv.Lazara.

v.W.: Už hezkých pár století cválá v každém Evropanovi onen věčný hrdina do boje za čest a slávu.V každém z nás se skrývá onen rytíř bez hany a bázně s vlastnostmi, které už svou nádherností jsou vlastně téměř nedosažitelné a neskutečné,snad dokonce nemožné.Ale ing.Josef Kočí ve Schwalbachu z Frankfurtu nad Mohanem se mnou nepochybně a jako jeden z desítek českých rytířů žijících ve Spolkové republice má k tomu plné právo.

J.K.: To je rytíř z pohádek a moderních mýtů,který postupně vyměnil přílbu za mušketýrský ,pak za kovbojský širák,za leteckou kuklu a který dnes nosí kosmický skafandr a laserový meč. Pravý rytíř to je něco úplně jiného.

v.W.: A jak se člověk stane pravým rytířem a k tomu českým?

J.K.: Stane se jím,když je po pečlivém přijímacím řízení přijat za člena českého Velkopřevorství Vojenského a špitálního řádu rytířů svatého Lazara Jeruzalémského a zaváže se zachovávat čest,věrnost,víru,naději,spravedlnost,moudrost,umírněnost a milosrdenství.To jsou skutečné ctnosti téměř nedosažitelné,ale právě proto za to stojí neustále usilovat o ně.

v.W.: A jak dlouho už o ně váš Řád usiluje?

- J.K.: Původně tvořili Řád sv. Lazara mniši, pečující v Jeruzalémě o malomocné. Po dobytí Svaté země při první křížové výpravě roku 1099 přibyla ke špitální povinnosti i ochrana křesťanských poutníků před přepady. Náš řád dostal vojenský charakter a a změnil se v rytířskou organizaci, kterou zůstal dodnes. Jen tak mimochodem obohatil všechny světové jazyky o slovo lazaret.
- v.W.: Což je dnes i slovo české.
- J.K.: Totiž do Čech se náš řád dostal za vlády českého krále Vladislava a je známo, že lazarská rytířská bojovníci bojovali po boku krále železného a zlatého, Přemysla Otakara II. Dodnes se připomíná Lazarská ulice v Praze a část starého města v Kutné Hoře, to je vše, co zbylo z někdejších špitálů, kostelů a kaplí.... A konečně pomník nejtrvalejší, vzpomínka na české lazarské rytíře, kteří bojovali po boku spojenců, kteří padli a byli umučeni nacisty, na nositele vysokých vojenských vyznamenání. Dovolte mi abych jmenoval jednoho za všechny, Velkopřevora knížete Schwarzenberga, hrdinu českého domácího odboje.
- v.w.: Řád lazarských rytířů je tedy křesťanským Řádem?
- J.K.: Je to řád světský a skutečně křesťanský, nikoliv výlučně katolický. Lépe řečeno je to křesťanský řád ekumenického charakteru, sdružující katolíky, protestanty i pravoslavné a jeho členové mají usilovat o jednotu křesťanů.
- v.W.: Stejně ale překvapuje onen výraz "vojenský" v názvu vašeho řádu.
- J.K.: Mne ne! Vždyť přece vedeme válku, ba řekl bych přímo velké tažení proti nemocem, především proti malomocenství na celém světě. Devět století po svém vzniku se řád sice změnil v charitativní organizaci, ale to neznamená, že by se vlastnosti, které se v boji od každého rytíře žádají, staly zbytečné. Zakládáme nebo podporujeme nemocnice na celém světě, především leproseria ve vývojových zemích, všude kde vládne bída, nemoc a beznaděje, najdete naše oddíly pod vlajkou se zeleným křížem.
- v.W.: A pod ní české rytíře.
- J.K.: České Velkopřevorství podporuje misijní středisko v indickém Senapati, podporuje nemocnici v Zaiře a chystá se teď obnovit svou činnost v těžce zkoušeném Libanonu. České rytíře v boji proti malomocenství najdete i v Brazílii, Venezuele, Chile a Peru. A snad bychom neměli zapomínat naši drobnou práci ve Spolkové republice, propagování české kultury, pomoc našim krajanům a podporu všech snah zachovat české tradice, to jsou dnes naše pole válečná.
- v.W.: Děkuji Vám za rozhovor.

000000000000000000000000

Z DOPISU OTCE JANA MEDA, MISIJNÍ STANICE V SENAPATI -MANIPUR, ze dne 22. února 1985.

Na začátku dopisu Otec Med líčí svoji návštěvu v Evropě, USA a Kanadě. Dále píše:

"Když jsem byl na cestách, můj spolupracovník měl dost práce. Navštěvoval vesnici po vesnici a také procestoval vzdálené oblasti, kam jsme se ještě nedostali. To přirozeně všechno pěšky. Měl cestu skoro dvacetidenní a přišel unaven a trochu nemocen. To jsou oblasti úplně odříznuté od světa a zanedbané. Tam se také snažíme přinést více světla a naděje na budoucnost. Naše vesnice pokračuje v životě a vidím, že pomalu naše práce přináší ovoce, duchovní i hmotné. Problémy jsou všude, zvláště s manželstvím, ale nemůžeme si naříkat. Dobrá vůle je všude, i když lidská slabost je i zde.

Právě tohoto měsíce jsme měli třídní shromáždění žen. Máme totiž v každé vesnici "spolek" žen. Jakmile je jim 20 let, patří už přirozeně do této společnosti. Nikdo si ani nepředstavuje, že by to bylo volné nebo nucené. Přirozeně tam patří a mají své schůzky a sbírky. Mimo to organizují každé dva roky setkání všech žen celého kmene. Tentokrát to byly ženy kmene Maram Naga a bylo to pěkné, vidět skoro 400 žen s děckami, jak poslouchaly "učení" řečníků o možnostech žen ve vesnicích. Tak pomalu se učí jedna od druhé a to byste měli vidět ženy, co jsou obyčejně jenom kolem ohně, jak se jim rozváže jazyk. A prozatím je jich 95% co neumí ani číst a psát."

Dále otec Med líčí problémy alkoholismu u těchto primitivních kmenů a píše:

"A mezitím máme práci ve škole s dětmi. Už jsme překročili míru, máme více než 800 dětí a z nich 250 žije s námi. Na více už možnost nemáme. Ten, co se stará o jídlo si přišel právě stěžovat, že už na to nestačí. To víte, naši mládenci mají jídlo jenom ráno a večer, ale to musí být pěkný talíř rýže, aby to stačilo.

A když už začínám svou práci, v paměti jdu zase po celém světě k přátelům, na kterých toto dílo závisí. Jsem vděčen všem, kteří nám pomáhají připravit místo pro tyto děti a také nám dávají to, co potřebujeme. Každý groš je užitečný a ti, co nemohou posílat peníze, pošlou balíčky. Děkuji všem, kteří mi pomáhají, když jsem byl v zahraničí. Děkuji všem, kteří mi poslali peněžitou podporu, i všem, kteří pomáhají balíčky. A měl bych zapomenout na ty, kteří se za nás modlí? Vybídl bych všechny, aby se s námi spojili a modlili se k našemu nebeskému Otci, který nás spojuje. Modlím se, aby víra, kterou jsme dostali od našich předků, zůstala naší oporou a aby se rozlila kolem nás jako záplava."

Z dopisu Otce Meda vybrala redakce.

POZDRAVY DO USA:

Při podzimním setkání minulého roku ve Vídni jsme se marně těšili na shledání s naší spolusestrou Dagmar a spolubratrem Gustavem Perglovými. Jak jsme se nyní - dozvěděli, oba dva utrpěli při těžké autonehodě vážná zranění. Bohu díky, dnes se pozvolna ze svých těžkých zranění zotavují a my jim všichni přejeme ne jenom brzké uzdravení, ale abychom se s nimi určitě shledali nejpozději při příštím Réunionu.

J.W.

Na konto komendy věnovali:

A. Drábek, řád. kaplan	50,-DM
Frant. Weyr, KLJ	10,-\$
Dr. Ferd. Menčík z Menštejna, GCLJ	80,-DM

Děkujeme !

LEPRA, ODVĚKÝ NEPŘÍTEL ŘÁDU SV. LAZARA JERUSALEMSKÉHO:

Není nám bohužel známo kdy některý z členů ČVP v minulosti žil mezi malomocnými a pomáhal jim. Je však možné, že mnohý z nás na dovolené v Asii, Africe, Indii nebo jinde přišel letmo do styku s chudáky postiženými touto strašnou chorobou. Jisté je však jedno, že na přelomu roku 1984 a 1985 členové ČVP a pomocné řádové služby LHD skutečně žili mezi malomocnými v senegalské řádové leprosní stanici. Říkáme-li žili, znamená to, že tam bydleli, stravovali se a pomáhali. O tom jsme však psali v minulém čísle Réunionu a proto dnes si chceme tímto článkem jen připomenout, proč tito nadšenci riskovali cestu pouští, proč obětovali peníze a svůj volný čas v leproserii a ne raději u moře. Vždyť slyšíme-li slovo lepra, mnohému z nás běhá mráz po zádech.

Lazariánští rytíři a malomocenství jsou od sebe neodlučitelní od samého vzniku Řádu sv. Lazara Jerusalemského. Podívejme se do dávné minulosti až k samým kořenům vzniku našeho Řádu.

Ještě před první křížovou výpravou existoval před branami Jeruzaléma poblíže Štefanské věže špitál zasvěcený sv. Lazaru, který byl veden arménskými mnichy. Zde již v roce 530 byli ošetřováni malomocní a tato prastará leproserie se vlastně stala základnou pro vznik Řádu sv. Lazara. Stalo se to tím, že ze stejného jeruzalémského špitálu sv. Jana odvozuji svůj původ jak Johanité (dnešní řád Maltský), tak i náš Řád. Spolupráce však netrvala dlouho, protože byla provedena nutná reorganizace na základě užší specialisace, podle které Johanité se starali o raněné a nemocné a část bratří byla pověřena péčí o rytíře postižené nakažlivými chorobami, zvláště pak o malomocné. Tito přešli do špitálu sv. Lazara a tím navázali na dlouholetou činnost arménských mnichů a stali se přímými pokračovateli jejich díla.

Kdo vlastně byli nemocní tohoto špitálu? S naprostou jistotou můžeme říci, že rytíři všech řádů, kteří byli nakaženi leprou. Tito malomocní museli opustit řád a byli převzati špitálem sv. Lazara. Všichni členové, tedy jak bratři bojující, tak i bratři sloužící, sestávali z malomocných.

Darovací listiny a jiné doklady vydané tou dobou, hovoří výhradně o "CONVENTUS LEPROSORUM" anebo o "FRATRES LEPROSI LAZARI". To znamená, že rytíři postižení malomocenstvím se v prapočátcích spojili v jedno společenství, v jeden řád, Řád sv. Lazara Jerusalemského.

V roce 1253 potvrdil papež Innozenz IV., že rytíři Řádu sv. Lazara se mají řídit pravidly sv. Augustina a dal jim povolení, že si smějí zvolit velmistra, který není nakažen leprou. Časem však byli do Řádu přijímáni i zdraví rytíři, ale v počátcích nesměl jejich počet překročit stav malomocných. Krutými boji s mohamedány prořídlé řady bylo nutno doplňovat. Za padlé byli přijímáni do Řádu již jen zdraví rytíři. Tím velmi brzy počet zdravých přesáhl počet malomocných a řád se stal řádem vojenským, čili rytířským, aby vedl boj na dvou frontách, to je s mohamedány a i nadále s leprou.

Inkubační doba této choroby je značně dlouhá. Od nakažení do dne vypuknutí nemoci je časové rozmezí tři až deset let, někdy je mnohem delší. Naneštěstí vývoj dlouho hledané účinné očkovací látky narážel na potíže tím, že se nedá pěstovat ve zkumavce. V roce 1960 byly dělány na myších pokusy s rozmnožením bakterií s minimálním výsledkem. Výhodnější podmínky pro získání očkovací látky ve větším množství se podařilo získat u jistého druhu pásovců, žijících ve Střední a Jižní Americe. Toto zvíře se však nedá chovat v zajetí a mimo to se jako studenokrevné nehodí k pokusům. I v dnešních lékařských a farmaceuticky vyspělých podmínkách stojí věda ve výzkumu vhodného léku před celou řadou problémů a záhad. Již v roce 1873 norský lékař Gerhard Armauer Hansen objevil mycobacterium leprae, blízkého to příbuzného tuberkulosního bacilu. To bylo tedy přesně před 112 roky a od té doby boj na ochranu malomocných neskončil.

Na pomoc byly vzaty i zkušenosti a praxe středověkých lékařů jako na příklad použité žilou anebo v Číně používaného známého, avšak omezeně účinného chalmogrového oleje.

Zvrat nastal teprve v roce 1950 použitím diaminodiphenilsulfonu (dapson) a tak počet rezistentních narůstá. Kolem 40ti procentům nemocných, jen samotným dapsonem, nemůže být pomoci. Doporučovaná kombinace, při které se používá i velmi drahého rifampicinu je sice účinná, ale pro vysokou cenu pro vývojové země stěží dostupná. Na Maltě se podařilo pomocí této kombinované terapie lepru úplně likvidovat. Od některých novějších, účinných léků, které obsahují thalidomit se opět upustilo, protože působí jako neslavně proslulý lék contergan, po kterém těhotné matky rodily znetvořené děti.

V samotné Evropě se málo hovoří a málo ví o malomocenství a občané tohoto světadílu by se mohli klamně domnívat, že tato krutá choroba je již zažehnána. Ale lepra není ještě vyčerpána, není řídkým jevem, je pouze na pomalém ústupu a i nadále je to choroba nebezpečná. Již ve starých indických lékařských knihách jsou popsány její symptomy. V dnešní době je možno malomocenství léčit a i vyléčit, ale dosud ne odstranit. Na světě je stále ještě několik milionů postižených touto chorobou. Více jak polovina z nich žije v Asii. V samotné Indii, dle úředních zpráv, je 3,5 milionu malomocných a v samotném 50timilionovém Thajsku je jich jeden milion. V zemích Afriky a Jižní Ameriky léčení ztěžují mystické představy domorodců, že tato nemoc je prokletí bohů a trest za hříšný život, což je důvodem k tomu, aby ti chudáci byli zavrženi svými rodinami a vyhnáni z vesnic.

To je krutá skutečnost, uvědomíme-li si, že právě náš Řád má kořeny v leproserii sv. Lazara, stojící kdysi před branami Jeruzaléma. Tak byl od samého začátku dán našemu Řádu do vínku boj s leprou, který, i když v menším rozsahu, trvá dodnes. Tento odvěký nepřítel Řádu sv. Lazara ještě ani po tisíci letech neskončil.

Účinný boj proti malomocenství stojí a padá s dozorem akutně postižených a pravidelnou kontrolou uzdravených. Proto ČVP finančně podpořilo výpravu rytíře-Komtura Dr. O. Hřebíka do řádové nemocnice v Senegal.

J.K.

Literatura: Erich Feigel- Memento.
Dr. phil. W.G. Rödel -Werden und Wirken des Lazarus-Orden
Odborné články.

oooooooooooooooooooooooooooooooooooo

FRANTIŠEK JOSEF HRABĚ KINSKÝ, OBRÁNCE JAZYKA ČESKÉHO.

Zadíváme-li se na nepříliš objemnou, za to však obsažnou knihu úhledného formátu zdobeně vázanou v hnědé kůži, ozdobenou pěknou rytinkou záhlaví, nesoucí r. 1773 jako rok vydání v Praze u Wolfganga Gerle se svolením c.k.censury a titulem:

"Erinnerungen über einen wichtigen Gegenstand",
Von einem Böhmen,

uvědomíme si, že tímto Čechem, který sám své češství tak okázale ve svém díle akcentuje, jest vysoký důstojník-polní podmaršálek a ředitel vojenské akademie Tereziánské v Novém Městě za Vídní, hrabě František Josef Kinský, pedagogický reformátor a nadšený Čech.

Tyto zajímavé řádky čteme ve studii A.T. Chlumeckého, vydané v Praze 1919. Výňatky, které tato studie z uvedené knihy F.J. hraběte Kinského uvádí, ukazují autora jako moderního myslitele ve věci pedagogiky a také nadšeného Čecha a vlastence.

Z obou jeho kapitol "Připomínka o důležitém předmětu" vyjímáme:

§ 79.

"Při slově jeho (to jest Žákovy) řeči doplnil bych: totiž české. Doznávám, že jako dobrý potomek Slovanů ten předsudek jsem zdědil, že jest třeba, když mateřštinou Francouzovou jest francouzština, Němcovou němčina, pro Čecha by byla čeština."

V další kapitole:

§ 114.

"Nebud' mi špatně rozuměno, jakobych považoval místní zejména vlastenecké dějiny za méně potřebné. Naopak, tyto mají před ostatními míti přednost. Neboť dle mého slovanského předsudku nemohu si věc jinak představit, než že Čech má dějiny české v prvé řadě znáti, své Aurely a Antoníny právě tak dobře jako české."

T. Burian uvádí ve svém článku "Český jazyk na vojenské akademii v Novém Městě za Vídní", uveřejněném v časopise Českého Musea z r. 1844 další dokumentaci snahy F.J. hraběte Kinského uplatnit všude český jazyk jako vyučovací předmět, tak i jako přirozený základ výchovy:

"Dobrý jsa Čech hleděl svůj vlastenecký jazyk, jehož potřebu při vojštvě sám dobře znal, v Akademii vzdělávati. Z té příčiny rozšířil učení se jemu r. 1780 do pěti tříd od čtvrté do osmé, pak od r. 1790 od čtvrté do deváté, dav každé třídě týdně dvakrát po půl druhé hodině."

Další příslušník rodu Kinských, synovec F.J. hraběte Kinského, František Ferdinand hrabě Kinský, napsal ve svém svolání při příležitosti korunovace Leopolda II. na krále českého, kterou česká šlechta oslavila tehdy staročeským sedáním rytířským (Ferdinand hrabě Kinský byl v čele slavnostního komitétu. Dokument nesoucí datum leden 1791 v Praze byl chován v rodinném archivu zámku Karlové Koruně v Chlumci n.C. pod sig. I.b.) toto:

citujeme: " Vznešení stavové! Při velké slavnosti, kterou národ korunování svého dobrého krále oslaví, chceme Čechy býti, Čechy!
Tak, jakými byli v skvělém období 16. století, ve kterém vyznamenávali se vážností a mužností a kdy své národní slavnosti neskrývali divadly neb podívánou, ale dle tehdejší své povahy je pořádali.
Musíme o to pečovati, když naše letopisy nám, jejich potomkům takto líčí, aby nás nelíčily jako zábavami a zahálkou zvrhlé změkčilce. Nemáme tak zruďné krasochuti, která s módou tohoto století panuje. V nás posud táž jest podstata, již v době naší skvělí předci měli, máme posud svou šlechtu, která posud touž jest, jako její předci před tolika minulými lety."

Uvedení studie A.T. Chlumeckého, ze které jsme čerpali prameny k tomuto článku, uvádí dále poznámku básníka J.S. Machara z jednoho jeho fejetonu:

" Byla to šlechta z XVIII. věku, osvícená, filosofická, táž šlechta, která ve Francii tolik přispěla k vypuknutí revoluce a která byla potom první její obětí. Šlechta vzdělaná, mecenáška umění, sympatisující s obrozeným, ubohým, kdysi slavným národem."

Literatura: Studie A.T. Chlumeckého.

J.M.